

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Βρυξέλλες, 7.1.2005
COM(2004) 858 τελικό

ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

**σχετικά με την ενσωμάτωση της απόφασης-πλαισίου του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου
2002, περί κοινών ομάδων έρευνας**

{SEC(2004) 1725}

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η αύξηση της διασυνοριακής εγκληματικότητας και η εξάπλωση της τρομοκρατίας ώθησε τα κράτη μέλη στην υιοθέτηση μιας νομοθετικής πράξης, η οποία προβλέπει την εναρμόνιση των νομοθεσιών με σαφείς κανόνες για τη σύσταση και τη λειτουργία κοινών ομάδων έρευνας. Στην πράξη, ήδη λειτουργούσαν ανεπίσημες ομάδες, αλλά δεν υπήρχε κοινή νομοθεσία που να διέπει τις δραστηριότητές τους.

Ένα πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση αποτέλεσε το 2000 η σύμβαση για την αμοιβαία δικαστική συνδρομή σε ποινικές υποθέσεις¹ (εφεξής η «Σύμβαση του 2000»), η οποία αναφέρεται και στις κοινές ομάδες έρευνας (άρθρο 13), ενώ προβλέπει και πολλά άλλα μέσα για την καταπολέμηση της διασυνοριακής εγκληματικότητας, όπως την αυτόβουλη ανταλλαγή πληροφοριών, τις μυστικές έρευνες, τις εποπτευόμενες παραδόσεις κ.λπ.

Λόγω της καθυστέρησης στην επικύρωση της Σύμβασης του 2000, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση-πλαίσιο περί κοινών ομάδων έρευνας² (εφεξής η «απόφαση-πλαίσιο»), στις 13 Ιουνίου 2002, έτσι ώστε να δημιουργήσει συντομότερα ένα μέσο για την ενίσχυση της λειτουργίας των ομάδων έρευνας.

Η απόφαση-πλαίσιο θα παύσει να ισχύει μόλις τεθεί σε ισχύ στα κράτη μέλη η σύμβαση για την αμοιβαία δικαστική συνδρομή σε ποινικές υποθέσεις (άρθρο 5).

Δυνάμει του άρθρου 4 της απόφασης-πλαισίου, τα κράτη μέλη οφείλουν να λάβουν μέχρι την 1^η Ιανουαρίου 2003 τα μέτρα που είναι αναγκαία για τη συμμόρφωση με τις διατάξεις της απόφασης-πλαισίου.

Στις 28 Νοεμβρίου 2002, το Συμβούλιο εξέδωσε ένα πρωτόκολλο³, το οποίο τροποποιούσε της Σύμβαση Ευρωπαϊκή έτσι ώστε τα στελέχη της Ευρωπαϊκής να μπορούν να λαμβάνουν μέρος σε κοινές ομάδες έρευνας.

Στις 8 Μαΐου 2003, το Συμβούλιο εξέδωσε σύσταση για ένα υπόδειγμα συμφωνίας για τη σύσταση κοινής ομάδας έρευνας⁴.

Μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις της 11^{ης} Μαρτίου 2004 στη Μαδρίτη, με τη δήλωσή του της 25^{ης} Μαρτίου 2004⁵ το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο κάλεσε τα κράτη μέλη να λάβουν όλα τα μέτρα που κρίνονται ακόμη αναγκαία για την εφαρμογή της απόφασης-πλαισίου μέχρι τον Ιούνιο του 2004 και να φροντίσουν για την κατά το

¹ Πράξη του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, για την κατάρτιση, σύμφωνα με το άρθρο 34 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, της σύμβασης για την αμοιβαία δικαστική συνδρομή επί ποινικών υποθέσεων μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ΕΕ C 197/1 της 12.7.2000.

² Απόφαση-πλαίσιο του Συμβουλίου, της 13^{ης} Ιουνίου 2002, σχετικά με τις κοινές ομάδες έρευνας, ΕΕ L 162/1 της 20.6.2002.

³ Πράξη του Συμβουλίου της 28ης Νοεμβρίου 2002 για την κατάρτιση πρωτοκόλλου που τροποποιεί τη σύμβαση για την ίδρυση Ευρωπαϊκής Αστυνομικής Υπηρεσίας (σύμβαση Ευρωπαϊκή) και το πρωτόκολλο σχετικά με τα προνόμια και τις ασυλίες της Ευρωπαϊκής, των μελών των οργάνων της, των αναπληρωτών διευθυντών και των υπαλλήλων της, ΕΕ C 312/1 της 16.12.2002.

⁴ Σύσταση του Συμβουλίου της 8ης Μαΐου 2003 για υπόδειγμα συμφωνίας για τη σύσταση κοινής ομάδας έρευνας (ΚΟΕ), ΕΕ C 121/1 της 23.5.2003.

⁵ Έγγραφο 7906/04 JAI, 100 του Συμβουλίου.

δυνατόν μεγαλύτερη συμμετοχή εκπροσώπων της Europol και της Eurojust στις εργασίες των κοινών ομάδων έρευνας.

2. ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

Οι αποφάσεις-πλαίσια είναι δεσμευτικές για τα κράτη μέλη ως προς το αποτέλεσμα προς επίτευξη, αλλά αφήνουν στις εθνικές αρχές την επιλογή του τύπου και των μεθόδων. Δεν παράγουν δε άμεσο αποτέλεσμα.

Επειδή η Επιτροπή δεν έχει, στο πλαίσιο του τρίτου πυλώνα, την εξουσία να κινεί διαδικασία παράβασης κατά κράτους μέλους, η φύση και ο σκοπός της παρούσας έκθεσης περιορίζονται σε μια πραγματολογική αξιολόγηση των μέτρων εφαρμογής που έχουν ληφθεί.

Η Επιτροπή υπενθύμισε στα κράτη μέλη την υποχρέωσή τους, μέσω επιστολής της 5^{ης} Φεβρουαρίου 2003. Εκείνη τη στιγμή, μόνο ένα κράτος μέλος (το Ηνωμένο Βασίλειο) είχε ήδη αποστείλει πληροφορίες για την εφαρμογή. Στις 31 Δεκεμβρίου 2003, εννέα κράτη μέλη (Γερμανία, Ισπανία, Ιταλία, Λουξεμβούργο, Αυστρία, Πορτογαλία, Φινλανδία, Σουηδία και Ηνωμένο Βασίλειο) είχαν αποστείλει στην Επιτροπή πληροφορίες για την εφαρμογή. Τον Απρίλιο του 2004, ένα κράτος μέλος (Γαλλία) απέστειλε πληροφορίες για την εφαρμογή και ένα άλλο (Αυστρία) γνωστοποίησε στην Επιτροπή ότι επρόκειτο να τεθεί σε ισχύ νέα νομοθεσία σχετικά με τις κοινές ομάδες έρευνας. Τον Μάιο του 2004, η Επιτροπή ήλθε και πάλι σε επαφή με τα κράτη μέλη που δεν είχαν αποστείλει πληροφορίες (Βέλγιο, Δανία, Ελλάδα, Ιρλανδία και Κάτω Χώρες) και έλαβε απαντήσεις από τρία από αυτά (Βέλγιο, Ελλάδα και Κάτω Χώρες).

Ενόψει της διεύρυνσης, στις 13 Απριλίου η Επιτροπή επικοινωνήσε με τα προς ένταξη κράτη μέλη και τους ζήτησε πληροφορίες για την εφαρμογή της απόφασης-πλαισίου. Έξι από αυτά απήντησαν (Κύπρος, Ουγγαρία, Λετονία, Λιθουανία, Μάλτα και Σλοβακία).

Αν και προθεσμία για την υποβολή της έκθεσης προς το Συμβούλιο ήταν η 1η Ιουλίου 2004, ελήφθησαν υπόψη και περαιτέρω πληροφορίες που υπεβλήθησαν μέχρι τις 15 Αυγούστου 2004, έτσι ώστε να αξιολογηθεί η εφαρμογή σε όσο το δυνατόν περισσότερα κράτη μέλη.

Μόνο τρία κράτη μέλη (Δανία, Λετονία και Φινλανδία) είχαν εκδώσει τις νομοθετικές πράξεις ενσωμάτωσης εντός της προθεσμίας που τίθεται στο άρθρο 4 της απόφασης-πλαισίου, ενώ ένα μόνο (Ηνωμένο Βασίλειο) - το οποίο επίσης εξέδωσε μέρος των νομοθετικών πράξεων ενσωμάτωσης εντός της προθεσμίας - απέστειλε τις σχετικές πληροφορίες στην Επιτροπή έγκαιρα.

Συνολικά, 14 κράτη μέλη κοινοποίησαν τις σχετικές νομοθετικές πράξεις στην Επιτροπή (Δανία, Γερμανία, Ισπανία, Γαλλία, Λετονία, Λιθουανία, Ουγγαρία, Μάλτα, Κάτω Χώρες, Αυστρία, Πορτογαλία, Φινλανδία, Σουηδία και Ηνωμένο Βασίλειο). Από πέντε κράτη μέλη δεν ελήφθησαν καθόλου πληροφορίες (Εσθονία, Ιρλανδία, Πολωνία, Τσεχία και Σλοβενία), ενώ τέσσερα κράτη μέλη απέστειλαν το κείμενο νομοσχεδίου (Βέλγιο, Ιταλία, Κύπρος και Σλοβακία) και δύο

γνωστοποίησαν στην Επιτροπή ότι συντασσόταν σχετικό νομοσχέδιο (Ελλάδα και Λουξεμβούργο).

Η ποιότητα των εθνικών πληροφοριών που ελήφθησαν από την Επιτροπή επηρεάζει αναπόφευκτα την αξία και την ακρίβεια της παρούσας έκθεσης. Η Επιτροπή συνάντησε πολλές δυσκολίες ως προς τη συγκέντρωση των σχετικών πληροφοριών. Ακόμη, τα εθνικά νομοθετικά μέτρα ήσαν αποσπασματικά και παρέπεμπαν σε άλλα, τα οποία δεν είχαν δοθεί στην Επιτροπή. Η αξιολόγηση των ληφθέντων στοιχείων ανέδειξε το γεγονός ότι, ακόμη και όπου δεν ήταν απαραίτητη η έκδοση νομοθετικών πράξεων, θα ήταν χρήσιμο να συνταχθούν κατευθυντήριες γραμμές ή εγκύκλιοι που να αποσαφηνίζουν ορισμένα βασικά ζητήματα.

Δυσκολίες κατά την αξιολόγηση προέκυψαν και από το γεγονός ότι η απόφαση-πλαίσιο συμπεριέλαβε τα άρθρα 13, 15 και 16 της Σύμβασης του 2000. Οι διατάξεις περί κοινών ομάδων έρευνας συμφωνήθηκαν στο πλαίσιο της Σύμβασης του 2000 ως μέρος ενός πολύπλοκου συστήματος με διάφορες νομικές πράξεις σχετικά με τη συνεργασία στην καταπολέμηση της διασυνοριακής εγκληματικότητας. Η απόφαση-πλαίσιο για τις κοινές ομάδες έρευνας δεν αναπαράγει ολόκληρη τη Σύμβαση του 2000, και τούτο θα μπορούσε να οδηγήσει, κατά τη μεταβατική περίοδο πριν από την έναρξη της ισχύος της Σύμβασης του 2000, σε έλλειψη σαφήνειας ως προς ορισμένες πλευρές, όπως είναι η αρχή που θα είναι αρμόδια για τη συγκρότηση των ομάδων ή το γεγονός ότι ορισμένες ερευνητικές δραστηριότητες (π.χ., οι μυστικές έρευνες ή οι εποπτευόμενες παραδόσεις, οι οποίες είναι δυνατόν να ασκούνται επωφελώς από την ομάδα) δεν διέπονται από την απόφαση-πλαίσιο.

Υπ' αυτό το πρίσμα, τα γεγονότα ότι η Σύμβαση του 2000 έχει πλέον επικυρωθεί από οκτώ κράτη μέλη (Δανία, Εσθονία, Ισπανία, Λετονία, Λιθουανία, Κάτω Χώρες, Πορτογαλία, Φινλανδία) πρέπει να ληφθεί υπόψη. Ορισμένα κράτη μέλη από αυτά που επικύρωσαν τη Σύμβαση του 2000 εξέδωσαν και συγκεκριμένες νομοθετικές πράξεις για την εφαρμογή της απόφασης-πλαισίου (Ισπανία, Λετονία, Πορτογαλία, Φινλανδία), ενώ άλλα έθεσαν σε εφαρμογή την απόφαση-πλαίσιο μέσω του κυρωτικού νόμου της Σύμβασης του 2000 (Δανία, Κάτω Χώρες). Ένα κράτος μέλος (Λιθουανία) απέστειλε μόνο το κείμενο της συγκεκριμένης εσωτερικής νομοθεσίας, χωρίς να επισυνάψει τον κυρωτικό νόμο, και ένα άλλο (Εσθονία) δεν έδωσε πληροφορίες για την εφαρμογή, παρά το ότι έχει επικυρώσει τη Σύμβαση του 2000.

3. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Για να αξιολογηθεί η εφαρμογή της απόφασης-πλαισίου, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη το ότι τα κράτη μέλη είναι υποχρεωμένα να εκδώσουν νέες νομοθετικές πράξεις ενόσω τούτο απαιτείται για την ενσωμάτωση της εν λόγω απόφασης. Ως εκ τούτου, εάν το νομικό σύστημα εν τω συνόλω περιέχει ήδη δεσμευτικούς νομικούς κανόνες οι οποίοι εξασφαλίζουν την πλήρη εφαρμογή της απόφασης-πλαισίου, δεν απαιτείται άλλη νομοθετική πράξη. Ακόμη, δεν είναι αναγκαίο, η νομοθεσία εφαρμογής να έχει την ίδια διατύπωση με την απόφαση-πλαίσιο, ενόσω το τελικό αποτέλεσμα εγγυάται την πλήρη εφαρμογή των κανόνων της απόφασης-πλαισίου και δημιουργεί νομική κατάσταση που είναι επαρκώς σαφής και ακριβής.

Σε γενικές γραμμές, η εφαρμογή της απόφασης-πλαίσιου απαιτήσε στα περισσότερα κράτη μέλη την έκδοση νέων νομοθετικών πράξεων ή τουλάχιστον την τροποποίηση ορισμένων εσωτερικών διατάξεων.

Ορισμένα κράτη μέλη ενσωμάτωσαν την απόφαση-πλαίσιο σε εσωτερικούς τους νόμους με λίγο-πολύ το ίδιο περιεχόμενο (Ισπανία, Πορτογαλία), ενώ άλλα τροποποίησαν υφιστάμενες διατάξεις ή εξέδωσαν νομοθετικές πράξεις που προβλέπουν νέους κανόνες (Δανία, Γαλλία, Λετονία, Ουγγαρία, Αυστρία, Φινλανδία, Σουηδία).

Ένα κράτος μέλος (Ηνωμένο Βασίλειο) δήλωσε ότι μόνο ορισμένες διατάξεις χρειάστηκε να τεθούν σε ισχύ, ενώ οι υπόλοιπες ενσωματώθηκαν μέσω εγκυκλίων. Επειδή δε μια εγκύκλιος δεν είναι νομικά δεσμευτική, οι σχετικές διατάξεις θεωρήθηκαν μη σύμμορφες με την απόφαση-πλαίσιο.

Τρία κράτη μέλη (Γερμανία, Λιθουανία, Μάλτα) έκριναν ότι δεν απαιτείτο συγκεκριμένη νομοθετική πράξη για την εφαρμογή της απόφασης-πλαίσιου.

Σε ένα κράτος μέλος (Κάτω Χώρες) η υφιστάμενη νομοθεσία επιτρέπει τη σύσταση κοινών ομάδων έρευνας «ενόσω τούτο προβλέπεται από συνθήκη ή σύμβαση». Επειδή όμως η απόφαση-πλαίσιο δεν είναι ούτε συνθήκη ούτε σύμβαση, οι σχετικές διατάξεις δεν είναι σύμμορφες με την απόφαση-πλαίσιο.

Τα συμπεράσματα που ακολουθούν αξιολογούν την εφαρμογή κάθε διάταξης της απόφασης-πλαίσιου χωριστά. Για περισσότερη αποσαφήνιση και λεπτομερή εξέταση των εθνικών νομοθετικών μέτρων, βλέπε παράρτημα 1.

Όσον αφορά το **άρθρο 1 παρ. 1**, το οποίο αποτελεί το σημαντικότερο μέρος της απόφασης-πλαίσιου, αρκεί το ότι το γενικό νομικό πλαίσιο επιτρέπει τη σύσταση κοινών ομάδων έρευνας ως ομάδων εργασίας οι οποίες λειτουργούν σε διεθνικό επίπεδο για περιορισμένες περιόδους και με συγκεκριμένους σκοπούς. Σχεδόν κάθε κράτος μέλος που διαθέτει ήδη σχετική νομοθεσία έθεσε σε εφαρμογή τη διάταξη αυτή (Ισπανία, Γαλλία, Λετονία, Λιθουανία, Ουγγαρία, Αυστρία, Πορτογαλία, Φινλανδία, Σουηδία). Σε ορισμένα κράτη μέλη, η ισχύουσα νομοθεσία παραπέμπει σε συμφωνία (Ισπανία, Λετονία, Ουγγαρία, Αυστρία, Πορτογαλία, Φινλανδία, Σουηδία), η οποία σε μερικές περιπτώσεις αναφέρεται ως υπόδειγμα συμφωνίας εκδοθέν από το Συμβούλιο (Αυστρία), ενώ σε άλλες αναφέρεται ως γενικό πλαίσιο συνεννόησης μεταξύ των αρμόδιων αρχών (Γαλλία, Λιθουανία).

Όσον αφορά τις προτάσεις για τη σύνθεση μιας ομάδας κατά το **άρθρο 1 παρ. 2**, πρέπει να σημειωθεί ότι η ισχύουσα νομοθεσία, οσάκις παραπέμπει σε συμφωνία ή σε διαφορετικό είδος συνεννόησης μεταξύ των αρμόδιων αρχών, ακόμη και αν δεν παραπέμπει σε υπόδειγμα συμφωνίας εκδοθέν από το Συμβούλιο, εμμέσως προβλέπει τη σύσταση της ομάδας.

Όσον αφορά το **άρθρο 1 παρ. 3**, το οποίο αναφέρεται στην ηγεσία της ομάδας, το εφαρμοστέο δίκαιο και τις οργανωτικές ρυθμίσεις, αρκεί κάθε κράτος μέλος να προβλέπει κανόνες που να εφαρμόζονται εντός των συνόρων του, χωρίς να διευκρινίζεται ποιοι κανόνες είναι εφαρμοστέοι στα άλλα κράτη μέλη. Ωστόσο, η διάταξη αυτή τέθηκε πλήρως σε εφαρμογή σε δύο μόνο κράτη μέλη (Ισπανία, Αυστρία). Τέσσερα άλλα κράτη μέλη ενσωμάτωσαν ορισμένες μόνο διατάξεις, όπως

γενικούς κανόνες περί «εποπτικών εξουσιών» που παρέχονται στον επικεφαλής της ομάδας, ή περί του εφαρμοστέου δικαίου (Γαλλία), ή όπως διατάξεις σχετικά με τις οργανωτικές ρυθμίσεις (Λετονία, Ουγγαρία, Φινλανδία). Οι νομοθετικές πράξεις που εκδόθηκαν από τα άλλα κράτη μέλη (Δανία, Γερμανία, Λιθουανία, Μάλτα, Κάτω Χώρες, Πορτογαλία, Σουηδία, Ηνωμένο Βασίλειο) δεν αναφέρονται στα ζητήματα αυτά.

Όσον αφορά το **άρθρο 1 παρ. 4** (το οποίο αναφέρεται στον ορισμό του «αποσπασμένου μέλους»), πρέπει να σημειωθεί ότι, ακόμη και αν καμία διάταξη δεν παρέχει τον ορισμό του «αποσπασμένου μέλους», οσάκις οι νομοθετικές πράξεις εφαρμογής αναφέρονται σε πρόσωπα που αποσπώνται στην ομάδα είναι σαφές από το γενικότερο πλαίσιο ότι πρόκειται για μέλη της κοινής ομάδας έρευνας που προέρχονται από κράτη μέλη πέραν εκείνου όπου η ομάδα λειτουργεί.

Μια από τις σημαντικότερες πλευρές της απόφασης-πλαισίου αναφέρεται στις εξουσίες που παρέχονται στα αποσπασμένα μέλη (**άρθρο 1 παράγραφοι 5 και 6**). Οι νομοθετικές πράξεις εφαρμογής διαφέρουν σημαντικά από το ένα κράτος μέλος στο άλλο. Ενώ σε ορισμένα κράτη μέλη οι δραστηριότητες που είναι δυνατόν να ανατίθενται σε αποσπασμένα μέλη απαριθμούνται και επισημαίνονται συγκεκριμένα (Γαλλία, Μάλτα, Φινλανδία), σε άλλα η σχετική διάταξη είναι πολύ γενικόλογη (Λιθουανία) ή παραπέμπει στη συμφωνία που απαιτείται για τη σύσταση της ομάδας (Ισπανία), σε άλλες μορφές έγκρισης από την αρμόδια αρχή (Γερμανία) ή σε εθνικές νομοθετικές πράξεις (Αυστρία), ενώ σε ορισμένα άλλα εναπόκειται στον επικεφαλής της ομάδας να αποφασίζει τις εξουσίες που ανατίθενται στα αποσπασμένα μέλη (Λετονία, Πορτογαλία).

Το **άρθρο 1 παρ. 7** αναφέρεται στην περίπτωση κατά την οποία η ομάδα απαιτεί τη λήψη μέτρων έρευνας σε ένα από τα κράτη μέλη που έχουν συγκροτήσει την ομάδα. Η διάταξη αυτή αποσκοπεί στην αποφυγή της ανάγκης δικαστικής παραγγελίας για τις ομάδες έρευνας. Μόνο τρία κράτη μέλη (Ισπανία, Φινλανδία, Σουηδία) έχουν συμμορφωθεί με τη διάταξη αυτή. Ένα άλλο (Ηνωμένο Βασίλειο) έχει περιορίσει τα σχετικά μέτρα στα εντάλματα έρευνας και στις διαταγές προσαγωγής, ενώ οι περισσότερες από τις εθνικές νομοθετικές πράξεις εφαρμογής δεν ασχολούνται με το ζήτημα αυτό (Δανία, Γερμανία, Γαλλία, Λιθουανία, Ουγγαρία, Μάλτα, Κάτω Χώρες, Αυστρία, Πορτογαλία). Ένα κράτος μέλος (Λετονία) εξέδωσε ασαφείς διατάξεις, οι οποίες δεν φαίνεται να συμφωνούν με το άρθρο 1 παρ. 7.

Το **άρθρο 1 παρ. 8**, σχετικά με τη συνδρομή που χρειάζεται ένα κράτος μέλος πέραν εκείνων που συμμετέχουν στην ομάδα, ή από τρίτη χώρα, ενσωματώθηκε πλήρως από δύο κράτη μέλη (Ισπανία, Πορτογαλία), ενώ ένα κράτος μέλος (Λετονία) εξέδωσε ασαφείς διατάξεις. Σύμφωνα με τις ληφθείσες πληροφορίες, στα άλλα κράτη μέλη δεν ισχύουν νομοθετικές διατάξεις σχετικές με το άρθρο 1 παρ. 8.

Οι διατάξεις σχετικά με την παροχή πληροφοριών (**άρθρο 1 παρ. 9**) ετέθησαν άμεσα σε ισχύ σε τρία κράτη μέλη (Λετονία, Πορτογαλία, Σουηδία). Εξάλλου, σε πολλές περιπτώσεις η δυνατότητα που έχουν τα αποσπασμένα μέλη να παρέχουν τις πληροφορίες που είναι διαθέσιμες στο κράτος μέλος που τους έχει αποσπάσει είναι δυνατόν να συναχθεί από μια γενική ερμηνεία της νομοθεσίας (Ισπανία, Ουγγαρία, Αυστρία, Φινλανδία). Η νομοθεσία των άλλων κρατών μελών δεν περιέχει καμία διάταξη ως προς το ζήτημα αυτό.

Όσον αφορά τη χρήση των πληροφοριών που συγκεντρώνονται (**άρθρο 1 παρ. 10**), παρατηρείται ότι τρία κράτη μέλη έχουν πλήρως συμμορφωθεί με αυτή τη διάταξη της απόφασης-πλαίσιου (Ισπανία, Πορτογαλία, Σουηδία), ενώ δύο άλλα την έχουν θέσει σε ισχύ εν μέρει (Αυστρία, Φινλανδία). Ένα άλλο κράτος μέλος θέσπισε διατάξεις που δεν είναι σύμφωνες με την απόφαση-πλαίσιο (Λετονία).

Ως προς το **άρθρο 1 παρ. 11** (το οποίο αναφέρει ότι η απόφαση πλαίσιο ισχύει με την επιφύλαξη τυχόν υφιστάμενων διατάξεων ή ρυθμίσεων σχετικά με τη σύσταση των κοινών ομάδων έρευνας), κανένα κράτος μέλος δεν κοινοποίησε σχετικές συγκεκριμένες νομοθετικές διατάξεις. Ωστόσο, ενόσω στις νομοθετικές πράξεις εφαρμογής δεν περιέχονται αντίθετες διατάξεις, πρέπει να θεωρηθεί ότι όλα τα κράτη μέλη έχουν συμμορφωθεί με το άρθρο 1 παρ. 11.

Η επιλογή που επιτρέπει σε πρόσωπα πέραν των εκπροσώπων των κρατών μελών να μετέχουν στην ομάδα έρευνας (**άρθρο 1 παρ. 12**) έχει προβλεφθεί από έξι κράτη μέλη μόνο (Ισπανία, Λετονία, Ουγγαρία, Αυστρία, Πορτογαλία, Φινλανδία). Σε ένα κράτος μέλος η ισχύουσα νομοθεσία αναφέρεται σε «περιπτώσεις που προβλέπονται σε διεθνή συνθήκη (Λιθουανία). Τα υπόλοιπα κράτη μέλη δεν έχουν ενσωματώσει τη διάταξη αυτή.

Όσον αφορά το **άρθρο 2** (ποινική ευθύνη), διατάξεις εφαρμογής θεσπίστηκαν από έξι κράτη μέλη (Δανία, Ισπανία, Λιθουανία, Μάλτα, Αυστρία, Ηνωμένο Βασίλειο), ένα κράτος μέλος το έθεσε εν μέρει σε εφαρμογή (Γερμανία), ενώ τα υπόλοιπα δεν εξέδωσαν πράξεις ενσωμάτωσης.

Το **άρθρο 3** (αστική ευθύνη) ενσωματώθηκε πλήρως σε τρία κράτη μέλη (Ισπανία, Αυστρία, Πορτογαλία) και εν μέρει σε πέντε άλλα (Δανία, Λιθουανία, Φινλανδία, Σουηδία, Ηνωμένο Βασίλειο). Τα υπόλοιπα δεν εξέδωσαν πράξεις ενσωμάτωσης.

Συμπερασματικά, μόνο ένα κράτος μέλος εξέδωσε πράξεις ενσωμάτωσης που είναι πλήρως σύμφωνες με την απόφαση-πλαίσιο (η Ισπανία).

Ωστόσο, είναι σημαντικό να υπογραμμισθεί ότι, οσάκις η ισχύουσα νομοθεσία προβλέπει τη σύσταση των ομάδων έρευνας μέσω συμφωνίας (βλέπε και σχόλια για το άρθρο 1 παρ. 1), τούτο αναμένεται να εξασφαλίσει ικανοποιητική εφαρμογή.

Σε μια πρόσθετη έκθεση, η Επιτροπή πρόκειται να λάβει υπόψη και τις επιπλέον πληροφορίες που θα έχουν υποβληθεί και θα αναπροσαρμόσει, όπου θα απαιτείται, τα στοιχεία της για τις εθνικές νομοθεσίες. Εν τω μεταξύ, η Επιτροπή καλεί όλα τα κράτη μέλη να φροντίσουν για την ταχεία και πλήρη ενσωμάτωση της απόφασης-πλαίσιου και να την ενημερώσουν για κάθε μέτρο που θα λάβουν σχετικά.

Στην παρούσα έκθεση επισυνάπτονται δύο έγγραφα, τα οποία έχουν τη μορφή εγγράφων εργασίας της Επιτροπής : Στο πρώτο, σύμφωνα με τα συλλεγόμενα από την Επιτροπή στοιχεία, η νομοθεσία που έχει θεσπισθεί ή πρόκειται να θεσπισθεί σε καθένα από τα κράτη μέλη αξιολογείται με παραπομπή σε κάθε διάταξη της απόφασης-πλαίσιου, ενώ στο δεύτερο περιλαμβάνεται πίνακας με λεπτομέρειες για την ενσωμάτωση κάθε άρθρου της απόφασης-πλαίσιου στις εθνικές νομοθεσίες.